

Когато гаргите отново се събрали, валял сняг на едри парцали. Сега те били още повече угрижени.

Една благородна гарга предложила да принудят врабците да крадат от хората трошици и им носят. Всички отхвърлили с възмущение това предложение.

Тогава една млада гарга предложила да последват ластовиците и щъркелите: да идат в топлите страни. Ала кога я попитали: знае ли пжтя, младата гарга отговорила, че чувала, какво ластовиците и щъркелите летяли през морето.

Всички извикали:

„Не, не, по-добре да гладуваме, отколкото да отиваме в непозната страна и при това да летим над морето!“

„Да идем в къщите на хората“, казала опитомената гарга. „Те са добри и ще ни хранят. Ето аз от година вече не се нуждая зиме да тжрся семена за ядене“.

Тоз час се зачуло ужасно гракане:

„Да идем при хората ли? — Да ни режат крилата и да ни разиграват! Ние не сме родени за робство!“

Веднага всички закжлвали и заблжскали опитомената гарга и я прогонили.

След като събранието се усмирило, една гарга, която била пжтувала много по света, казала:

„Да се опитаме да разтопим снега, както понякога правят хората“.

На другата утрина хиляди гарги насядали върху токущо навалелия сняг. Ала под топлите тела на гаргите не се виждали никакви гйолчета от стопен сняг. Много гарги замржзнали. Други дошли да ги заместят. И тжрпеливо продължили те тази мжчна работа, като се надявали, че най-после ще успеят.

След няколко дни огряло слжнцето. И това, което хиляди гарги за сто години не биха могли да сторят, слжнцето го направило за няколко часа: снега бил разтопен, земята очистена.

Попитайте гаргите за това: те вярват, че слжнцето не би могло да разтопи снега без тяхната помощ, дори и че те са извършили най-главната работа.

Послушайте ги някога по полето: вие ще чуете, как те хвалят своята сила и ум!

А слжнцето свети и мжлчи и не обржща внимание на техните хвалби.